

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 13Csp/120/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4219202857
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Aradská
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2021:4219202857.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno sudkyňou JUDr. Dagmar Aradskou v spore žalobcu: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grunty 7, Bratislava, IČO: 35 717 769, v konaní zastúpený spoločnosťou STRELÁK & Partners, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 46, Bratislava, IČO: 52 451 747 proti žalovanému: N. D., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., J.Ö. XXXX/XX, v konaní zastúpený splnomocnencom: Z. D., bytom Y., J. XXXX/XX, o zaplatenie 787,60 eur s príslušenstvom a iné

rozhodol:

Súd žalobu v časti o zaplatenie 70 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 70 eur od 26.4.2017 do zaplatenia z a m i e t a .

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 58,64 % náhradu trov celého konania do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, o ktorej súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu súdu dňa 15.8.2019 si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 787,60 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 787,60 eur od 26.4.2017 do zaplatenia ako aj nárok na zaplatenie 70 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 70 eur od 26.4.2017 do zaplatenia a nárok na náhradu trov konania. Uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 120161579 z 20.10.2016 uzatvorenej so žalovaným ako dlžníkom, poskytol žalovanému úver vo výške 700 eur za celkový úrok vo výške 36,80% z istiny, t.j. 257,60 eur. Žalovaný sa ako dlžník zaviazal celkovú čiastku vo výške 957,60 eur uhradiť v 12 mesačných splátkach po 79,80 eur. Žalovaný neplnil svoju zmluvnú povinnosť včas, a tak žalobca v predžalobnej upomienke z 3.5.2017 upozornil žalovaného na možnosť uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky a podaním z 28.5.2017 žalovanému oznámil zosplatenie úveru ku dňu 25.4.2017. Žalovaný celkovo uhradil žalobcovi na túto zmluvu sumu 170 eur, pričom žalobca si uplatňuje len nárok na rozdiel medzi sumou, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť a sumou úhrad, a to vo výške 787,60 eur (957,60 - 170).

Dňa 20.10.2016 bola medzi žalobcom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. V1201611014, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému viazaný spotrebiteľský úver v sume 160 eur za účelom úhrady kúpnej ceny z kúpnej zmluvy č. 6999 uzatvorenej medzi žalovaným a predávajúcim. Čerpanie úveru bolo uskutočnené prevodom na účet predávajúceho. Žalovaný neplnil svoju zmluvnú povinnosť včas, a tak žalobca v predžalobnej upomienke z 3.5.2017 upozornil žalovaného na možnosť uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky a podaním z 28.5.2017 žalovanému oznámil zosplatenie úveru ku dňu 25.4.2017. Žalovaný celkovo uhradil žalobcovi na túto zmluvu sumu 90 eur, pričom žalobca si uplatňuje len nárok na rozdiel medzi sumou čerpania a sumou úhrad, a to vo výške 70 eur (160 - 90).

2. Žalovaný napadol odporom platobný rozkaz zo 17.9.2019 ktorým súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný v odpore poukázal v súvislosti s úverom na RPMN vo výške 84,95% ako aj skutočnosť, že čerpal úver vo výške 500 eur, pričom k úverovej zmluve bola urobená ešte jedna pôžička na 140 eur, čo mu nebolo vyplatené. Prvý úver splatil spoločnosti ďalším úverom vo výške 700 eur, ku ktorému bol pripojený úver na sumu 160 eur, ktoré peniaze nedostal. Podľa žalovaného, úverové zmluvy sú neplatné, keď zákon č. 129/2010 Z.z. bol viacnásobne porušený a nárok žalobcu prevyšuje skutočnú hodnotu jeho dlhu.

3. Žalobca vo vyjadrení z 31.10.2019 spresnil, že zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. V1201611014 žalovaný čerpal úver na financovanie kúpnej ceny členstva Štart, zakúpeného kúpnu zmluvou č. 6999, ktorú žalovaný uzavrel so spoločnosťou EduHouse a.s. Súčasne predložil výpis zo svojho účtu o prevode sumy úveru vo výške 160 eur dňa 20.10.2016 v prospech spoločnosti EduHouse a.s. ako príjemcu, o prevode sumy 250,02 eur v prospech príjemcu REFINANCE Bratislava a prevode sumy vo výške 449,98 eur v prospech žalovaného ako príjemcu platby.

4. Súd otvoril vo veci pojednávanie dňa 9.1.2020 a rozsudkom z uvedeného dňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 680,25 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 308,80 eur od 26.4.2017 do zaplataenia a sumu vo výške 70 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 70 eur od 26.4.2017 do zaplataenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalším výrokom súd žalobu v časti prevyšujúcej sumu 680,25 eur a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol a ostatným výrokom súd rozhodol o náhrade trov konania. Rozhodnutie po právnej stránke súd odôvodnil § 1 ods. 2, § 2 písm. d/, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 20.10.2016, § 52 a nasl. OZ, § 565 OZ, § 517 ods. 1, 2 OZ, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

5. Krajský súd v Nitre na základe odvolania žalovaného rozsudkom č.k. 9CoCsp/22/2020-122 z 13.5.2021 rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do zaplataenia sumy 680,25 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 308,80 eura od 26.04.2017 do zaplataenia potvrdil. Vo zvyšnom napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do zaplataenia sumy 70 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 70 eur od 26.04.2017 do zaplataenia a vo výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V 11. bode svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol: V kontexte vyššie uvedeného je potrebné konštatovať, že z obsahu spisu je nespornou skutočnosť, že obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (na sumu 700 eur aj na sumu 160 eur) boli uzatvorené v totožný deň, keď je tiež zrejmou skutočnosť prezentovaná žalovanou, že obdobnú zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere už uzatvorila so žalobcom v minulosti, a to v apríli 2016, práve v dobe, keď jej bol poskytnutý žalobcom úver vo výške 500 eur. Potom je namieste otázka, ktorú doposiaľ súd prvej inštancie neriešil, čo bolo skutočným dôvodom uzatvorenia zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere na sumu 160 eur na financovanie členstva Štart na základe kúpnej zmluvy č. 6999, keď tak ako tvrdí žalovaná, jej primárnym dôvodom pre uzatvorenie zmluvy o úvere so žalobcom bolo poskytnutie úveru, a nie členstvo v klube Štart, a teda, či potom argumentácia žalovanej, že obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere je potrebné posudzovať komplexne, a nie oddelene, nie je opodstatnená. Z okolností danej veci sa doposiaľ totiž javí to, že práve v súvislosti s uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere je súčasne uzatvorená i zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere na financovanie kúpnej ceny z kúpnej zmluvy s tretím subjektom za členstvo v klube na ochranu spotrebiteľa, ktorá skutočnosť sa z hľadiska primárneho záujmu spotrebiteľa, ktorý žiada o poskytnutie úveru javí prinajmenšom nezvyčajná, tak ako to správne pomenovala i žalovaná. Takýto postup žalobcu pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľskom úvere, z toho, čo doposiaľ je z obsahu spisu zrejmé, sa javí ako postup vykazujúci znaky nekalej obchodnej praktiky, ktorú Smernica 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom definuje okrem iného tak, že obchodné praktiky sú nekalé, ak spôsobujú, že priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal. Tieto zásadné okolnosti prejednávanej veci doposiaľ súd prvej inštancie neskúmal a jeho rozhodnutie doposiaľ neposkytuje žiadnu odpoveď na vyššie uvedené nastolené právne otázky, ktoré v konaní vyšli najavo.

6. Súd opätovne pojednával o spore dňa 9.9.2021, v neprítomnosti riadne predvolaného právneho zástupcu žalobcu a vo veci vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov.

7. Po nadobudnutí právoplatnosti odvolacím súdom potvrdeného vyhovujúceho výroku prvoinštančného súdu a nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti, predmetom

konania zostalo zaplatenie sumy 70 eur s príslušenstvom zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. V1201611014, ktorý úver mal žalovaný čerpať na financovanie kúpnej ceny členstva Štart, zakúpeného kúpnu zmluvou č. 6999, ktorú žalovaný uzavrel so spoločnosťou EduHouse a.s. Žalobca na odvolanie žalovaného a rozhodnutie odvolacieho súdu nijako nereagoval a súdu neponúkol žiadne skutkové tvrdenia k záveru odvolacieho súdu, podľa ktorého postup žalobcu pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľskom úvere,, sa javí ako postup vykazujúci znaky nekalej obchodnej praktiky, ktorú Smernica 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom definuje okrem iného tak, že obchodné praktiky sú nekalé, ak spôsobujú, že priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

8. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný nechcel uzavrieť dňa 20.10.2016 aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. V1201611014 na financovanie kúpnej ceny členstva Štart z kúpnej zmluvy č. 6999, najmä keď žalovaný preukázal, že ešte dňa 19.4.2016 uzavrel so spoločnosťou EduHouse a.s. ako predávajúcim kúpnu zmluvu č. 0152, ktorej predmetom už bolo členstvo v klube Štart. Žalobca nepreukázal existenciu kúpnej zmluvy č. 6999. Viazaný spotrebiteľský úver je možné poskytnúť len v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. na konkrétne definovaný tovar alebo konkrétnu službu, ktoré budú výslovne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. To súvisí so skutočnosťou, že poskytnutie takéhoto typu úveru spôsobom, ktorým veriteľ uhradí kúpnu cenu priamo predávajúcemu je vo svojej podstate výnimkou zo zásady poskytovania spotrebiteľských úverov vyplatením dohodnutej sumy finančných prostriedkov priamo spotrebiteľovi na jeho účet. Služba je určitá konkrétna činnosť (prípadne výkon) v zmysle § 2 písm. i/ zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z.), tovar zase určitá konkrétne definovateľná hnutelná vec v zmysle § 2 písm. f/ citovaného zákona, avšak získanie „členstva ŠTART“ žiadnym spôsobom nesvedčí pre poskytnutie akéhokoľvek výkonu, činnosti, či hnutelnej veci určitej konkrétnej hodnoty spotrebiteľovi.

9. V súvislosti s potrebou splnenia podmienok predpokladaných pri viazanom spotrebiteľskom úvere sa žiada uviesť, že žalobca si nesplnil povinnosť vyžadovanú v § 150 ods. 1 CSP, t.j. povinnosť úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (tzv. substancované tvrdenia). Substancovane tvrdiť znamená uvádzať tvrdenia, na ktoré je možné aplikovať konkrétnu hmotnoprávnu normu, a ku ktorým je možné vykonať dokazovanie. Následkom porušenia tejto povinnosti je zamietnutie žaloby bez vykonania dokazovania. Dokazovaním v sporovom konaní sa má totiž preukázať to, čo strany tvrdili a nie zisťovať to, čo strany opomenuli tvrdiť. Túto povinnosť tvrdenia nie je možné nahradiť ani odkazom na obsah priložených listinných dôkazov (§ 132 ods. 2 CSP). Bola by tým porušená zásada rovnosti strán sporu, a teda išlo by o neoprávnené zvýhodňovanie žalobcu, kedy by súd žalobcom nesplnenú povinnosť tvrdenia nahrádzal štúdiom žalobcom predložených dôkazov a vyvodzovaním relevantných skutočností pre daný prípad. Žalobca, ktorý je v konaní kvalifikovane právne zastúpený, mal príležitosť reagovať aj na názor odvolacieho súdu, podľa ktorého postup žalobcu pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľskom úvere, z toho, čo doposiaľ je z obsahu spisu zrejmé, sa javí ako postup vykazujúci znaky nekalej obchodnej praktiky, ktorú Smernica 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom definuje okrem iného tak, že obchodné praktiky sú nekalé, ak spôsobujú, že priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

10. Pokiaľ teda žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorého bolo financovanie niečoho iného než konkrétneho tovaru alebo služby, nepochybne došlo z jeho strany k obchádzaniu zákona č. 129/2010 Z.z.. Takýto právny úkon svojím obsahom a účelom uvedenému zákonu odporuje, čo s poukazom na § 39 OZ má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. V1201611014. V prípade neplatného právneho úkonu síce vzniká stranám právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 OZ od toho, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, avšak v danom prípade sa žalovaný ako spotrebiteľ na úkor žalobcu žiadnym spôsobom bezdôvodne neobohatil, keď žalobca žalovanému neposkytol žiadne plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. V1201611014 a sumu 160 eur uhradil spoločnosti EduHouse a.s. IČO: 44 146 990. Preto neexistuje žiaden právny dôvod pre vyhovieť žalobcom uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 70 eur, vrátane príslušenstva titulom úroku z omeškania. Z uvedených dôvodov preto súd žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol, pričom neopomenul skutočnosť, že obidve úverové zmluvy boli uzatvorené v jeden deň, totožným finančným agentom konajúcim za žalobcu. K uzavretiu oboch zmlúv teda došlo pri jednom rokovaní, pričom Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. V1201611014 obsahuje na vopred predtlačenom formulári žalobcu aj označenie predávajúceho, predmetu financovania a aj číslo účtu predávajúceho, na ktorý mala byť suma požičaných finančných

prostriedkov vo výške 160 eur žalobcom poukázaná. Na základe uvedeného sa súčasne javí, že pri uzatváraní zmluvného vzťahu č. V1201611014 bola zrejme zo strany žalobcu ako úverového veriteľa použitá nekalá a neakceptovateľná obchodná praktika, keď bez toho, aby bola spotrebiteľovi ponúknutá možnosť voľby, bol spotrebiteľ vedený k podpisu oboch úverových zmlúv bez toho, aby zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. V1201611014 a v nej označenej kúpnej zmluvy získal žalovaný nejaký profit, resp. že by mu bola poskytnutá služba konkrétnej protihodnoty. Táto zmluva jednoznačne zvyhodňuje iba žalobcu, ktorému podľa nej mal žalovaný plniť pravidelne v splátkach za niečo, čo si sám, z vlastnej vôle, nikdy nežiadal a ani nedostal.

Zo všetkých uvedených dôvodov a ich vzájomných súvislostí súd žalobu v zostávajúcej časti zamietol.

11. Žalobca bol v konaní len čiastočne úspešný (79,32%), pričom neúspech žalobcu v časti oboch istín je úspechom žalovaného (20,68%), ktorý sa odrátava od úspechu žalobcu. Súd o náhrade trov celého (aj odvolacieho) konania rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 CSP a § 396 ods. 3 CSP podľa § 255 ods. 1, 2 CSP tak, že v konaní procesne úspešnejšiemu žalobcovi priznal 58,64% náhradu účelne vynaložených trov konania.

12. Lehotu na plnenie súd žalovanému určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Komárno, Pohraničná č. 6, Komárno, na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.